

Siis toon puiſſe uued urwad, sul ol  
pungadeſt teen lehed. Ornad, sul ol  
loon kullerkuppud koppelisse, sul ol  
warſa-kabjad kaſilusse; sul ol  
pühin murult mare- mörgid  
ja lohad, kus su lepp on tärkind.  
Siis tuleb pääſufe peſale, sul ol  
unga, roifa, otſale; sul ol  
känni-lind käib küla külasta,  
käsib künda küli-põlde;  
siis lina-wäſtriſ wäljal tõnuib,  
puhaſtab põdu putuſaſta;  
ta möhitaja metsas mõnuib,  
lägu kullub koppelis;  
ning rägaſtikuſt rääkub räätu,  
kivi-wareſt kirju triinu.  
Neiſt pi wiiji meeretama,  
uusi lugusi luulema;  
Seſt nüüd weel oled Hansuke,  
ja käända, annab teeleſe,  
fui aga ilſkord oled Hans,  
ei ſiis lähe õpimine — weel wähem tants.”

Kui nüüd eſimene päew oli karjas tõdud ja  
wäike Tüdimatta karjaga õhtu toeu läſ, ſeal  
nägi ta mõne tühja kunnſi; ſeſt kui ta parajaste  
karjaga õue wärawaſi ſiſſe läſ, ſiis wiſtas pere-

poeg, ſes ennaſt wärawa kanna taha peſitud oli,  
temale kaſaga wett üle pää ja ütles et ſee olla  
perenaſe läſſ karjaſi laſta, ſiis ta ei jääda ſuwel  
karjas magama; aga  
Ja kui ta loomad ſai lauta pannud, ſiis läſis  
perenaſe tēda ta karja-leppi tēra rääſtaſſe piſta  
ja ſeina jätta, ſiis ei kaduda loomad ſuwel ära.  
Ja läſis perenaſe tēda teiſel päiwal karjas  
kollakeid liblakeid pühda ja lehmadele ſiſſe anda,  
ſiis jända head kollaſt woid.

Tüdimatta, nii wäike kui ta ſa oli, nägi kohe  
et mehakeſed teud, lühjad kunnſid olid, aga ta  
ei tohtind ſeda ütelda, ſiis oles perenaſe kohe  
waſtanud: „Bühi eſite talle-ſalad nina alt ära,  
ja ſiis waſt õpeta wanemaid inimeſi.”  
Dunneſ ei õppinud wäike Tüdimatta aga mitte  
üſſepäinis niſſaguſid aſju, nagu praegu natuke  
nägiſe, ei wäid ta õppis ta lühes mitu head  
kõrbed, nagu igatord, kui homiſa üleſtõuſis, ei  
tohtind ta ilma peſematta ſilmadega ſõma lauale  
minna ja kui lauba õhtu tētte juhtus ja jahu-  
pudru wägaſi laual aurad, ſiis ei haſſand majas  
keſti enne ſõma, kuid wäike Tüdimatta, „paltwed  
enne ſõma aega” oli üleſtõelnud ja ſee mood  
jā ta le kuni ta jürmani omadhiſe ja ta ei lu-  
genud mitte üſſepäinis, lauba õhtul ſõma pal-  
weid, wäid igatahes, kui ta leiba wõttis.